

ЛЕОНИД ЛЕНЧ АЛАРМА

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

Коля Придаников, енергичен младеж със самоуверен израз, изслуша редактора и му отвърна с присъщата си кокетна небрежност:

— Дадено, Нестор Максимович, не се тревожете. Но... доста е трудно!

Редакторът въздъхна виновно:

— За съжаление нямаме никакво време, другарю Придаников, и аз го знам, но без статиите на професор Шаликов и на доячката Карпухина вестникът не може да излезе. Абсолютно невъзможно! — повтори той, след като помисли малко. — Така че... ще се наложи да се понапънем, другарю Придаников!

— Смятайте, че Шаликов и Карпухина са вече на бюрото ви, Нестор Максимович! — твърдо заяви Коля Придаников.

— Какво ще ви е необходимо за изпълнение на задачата? Казвайте — всичко ще осигурим!

— Дребна работа, Нестор Максимович. Първо — отделна стая, второ — кола за час-два. И нека Василий Василиевич категорично да нареди на бюфетчийката да ми дава кафе.

Редакторът кимна с прошарената си глава и си записа в настолния бележник. Не му се понрави нахалното държане на литературния сътрудник — чак се понамръщи, но какво да се прави, този ловък хлапак умее изпод земята да изнамира материалите, необходими за вестника. Ще трябва да се търпи!

— Особено кафето, Нестор Максимович! — пак го подсети от вратата Коля Придаников с капризен глас на галеник на съдбата. — Без специално нареждане бюфетчийката отказа да ми дава кафе. Нали помните миналия път, когато стана пак аларма, бях ѝ поискал кафе, а тя ми изпрати топла минерална вода. Отивам лично в бюфета и ѝ викам: „Дори Балзак е бил неспособен да твори без кафе“. А тя: „Значи, този Балзак е работил, преди да дойда аз, тогава бюфетът се е снабдявал от друга база!“.

— Добре, миличък, ще уредим всичко, само действайте!

И Коля Придаников започна да действа. Първо се обади по телефона в хотела, дето бяха настанени делегатите на областното съвещание по въпросите на селското стопанство — столичният професор Шаликов и местната знатна доячка Карпухина. Провървя му: веднага намери професора.

— Добър ден, професоре! — галантно започна зарадваният Коля.
— Обажда се Придаников от редакцията... по следния въпрос: необходима ни е ваша статия, професоре! Темата ли?... За развитието на животновъдството в нашата област... Разбирам ви, професоре, но... имаме указания... Какво говорите, професоре? Вашата статия ни е необходима най-късно след... три часа! В нашия атомен век няма невъзможни неща, професоре!... Ако позволите, ще нахвърлим тук един вариант... естествено, в най-общи черти!... Ами разполагаме с вашата брошурка, професоре, оттам ще вземем основните положения, ще добавим малко за местния аспект, ще го подплатим политически и лично аз ще мина за подписа ви... Поздрави и благодарности!... Не се безпокойте, професоре, не ми е за първи път!

С доячката Карпухина разговаря още по-кратко:

— Агафя Даниловна, добър ден! Придаников се обажда, от редакцията... Агафя Даниловна, трябва да разкажем на областните читатели как доите... Какво?... Да, разбирам, че от вимето, а не от рогата, но при нас въпросът се поставя по-широко... Общо взето, сега ще го нахвърляме... горе-долу, че да не ви измъчваме... Не, лично аз не съм доил никога, но... така де, не се безпокойте, ще ви го покажем и ще се подпишете... След три часа! Благодаря, всичко добро!

След малко Придаников вече се беше настанил самичък в стаята до библиотеката (редакционните зевзеци наричаха това тихо стайче „творбилка“) и си пиеше кафето, сервирано му по нареждане на секретаря Василий Василиевич от бюфетчийката мърморана. Той изпи цяла чаша кафе, изпуши две цигари една след друга и хвана перото. С професор Шаликов се справи доста лесно и бързо. Имаше пред себе си брошурата му, а „местния аспект“ и „политическата подплата“ изложи със свои думи от стари уводни статии.

Всичко беше сложил: и „най-сетне следва да бъде решен въпросът за повишаване ролята на нашата област в областта на животновъдството“, и „докога няма да бъде решен въпросът, касаещ повишаването на надоя“, и „да поставим въпроса за фуража на необходимата висота“, и „да премахнем бариерите по пътя на разрешаването на въпроса с пасищата за рогатия добитък“. Но все пак главната беда на Коля не беше, че „поставяше въпроси“, „задвижваше ги, решаваше ги и «премахваше» бариерите «по пътя на разрешаването им»“ и че от името на професор Шаликов многоглаголстваше на този

окаян език на канцеларски плъх. Главната му беда беше другаде: в статията му нямаше буквално нито една свежа мисъл, само някакви общи разсъждения, гладки и празни като онова пространство на лицето на Гоголевия майор Ковалъов, което се бе образувало след тайнственото изчезване на носа му!

Накрая Коля написа: „Професор Шаликов“ и препрочете произведението си. Хареса му много: солидна работа, с професорски замах, написана с много вкус!

Сега можеше да пристъпи към дючката. Коля взе чист лист, топна перодръжката в мастилницата и направо започна: „Аз дюя...“. На това място се позапъна, задраска го и написа: „Работя като дючка...“. Но пак се запъна и пак го задраска. Позамисли се и написа: „Моите крави са мои другари. Дюя ги...“. И пак спря. Абсолютно нищо не можеше да издои от клетия си мозък!

Тогава реши да си почине, запали цигара и взе да рисува по листа замислена кравешка муцуна в профил и анфас. После муцуната бе украсена с мустаци, брадичка и очила и кравата така заприлича на редактора Нестор Максимович, че литературният деец чак се разсмя.

„Край на почивката!“ — каза си Коля и отново се залови за работа. И отново нищо не стана.

— Трябва да го напиша някак по-народно, по-ярко, по-свежо! — реши Коля Придаников. И главата му веднага бръмна от разни „млечни крави“, „ливади-морави“ и други глупости. Наложил се да зареже идеята за народностното. Спасил го старият верен начин: прелисти старите купища вестници, намери статии и беседи на други знатни дючки и върху тази несигурна основа измайстори криво-ляво някакъв материал.

... Редакцияната „Победа“ спря пред входа на хотела. От нея слезе Коля Придаников с кокетна бежова шапка под мишка и със солидно приведени рамене се изкачи на втория етаж при професор Шаликов.

Професорът — възрастен набит човечец с румени бузки — го посрещна приветливо, но му каза, че много бързал за някакво важно съвещание в областния комитет. Коля отвърна, че и в редакцията били много на зор и че вече се били обаждали от печатницата да питат за статията на Шаликов.

Поласканият професор каза:

— Дайте да видим вашия вариант, младежо!

Коля измъкна от бежовата папка съчинението си и взе да настъпва към професора, изблъсквайки го към бюрото, и да нарежда:

— Всъщност, професоре, всичко е взето от брошурата ви!... После ще ви дадем да прегледате шпалтите. А сега само да си сложите подписа, професоре!... Печатницата не може да чака, професоре!

Отстъпвайки от бясната атака на Коля Придаников, професорът изобщо не усети как се намери на бюрото.

— Не се безпокойте, професоре! — с мефистофелска нежност гукаше право в ухото му Коля Придаников. — Питайте генералния директор Рябинин, режисьора Мудрецов — заслужил деятел, майстора стругар Ряскин — да ви кажат кой е Придаников!... Аз съм им писал материалите. И никога никакви недоразумения, професоре!

По челото на професор Шаликов избиха едри капки пот. Той безпомощно се озърна и едва чуто изрече:

— Тук няма мастило...

— Вземете моята писалка, професоре!... Ето тук поставете подпис... И не се безпокойте, професоре, после... коректурите... Благодаря, всичко хубаво!

Но Карпухина я нямаше в хотела. Дежурната на етажа каза на Коля, че доячката не могла да го дочака — отишла на съвещание.

Коля погледна часовника си, помисли и реши:

— По дяволите, ще се оправим!

И след десет минути беше вече в редакцията. Там продължаваше бурята. Беше достигнала дванадесет бала. Пишещите машини стреляха с картечни откоси, телефоните дрънчаха като бесни, по коридорите препускаха куриерки, та пара се вдигаше. Очилатите сътрудници нещо баеха над ръкописите си. „Режеха“, „почистваха“, „съкращаваха“, „шлифоваха“, „лъскаха“ и „изстискваха водата“!

Коля влезе направо в кабинета на редактора. Нестор Максимович го погледна с безумни, невиждащи очи.

— Нестор Максимович, всичко е наред! — небрежно заяви Коля Придаников и с царствен жест сложи вторите екземпляри на статиите си върху редакторското бюро.

— Ами... подписани ли са, другарю Придаников?

— Професорът подписа, гък не каза. А Карпухина за жалост ми се изплъзна, Нестор Максимович. Отишла в областния комитет.

Редакторът си свали очилата и веднага ги нахлузи отново на дебелия си блед нос.

— Ами сега? Незабавно трябва да предаваме материалите за печат!

— Предавайте, Нестор Максимович, не се бойте! — небрежно отвърна Коля Придаников. — За Карпухина аз поемам отговорността.

— Не знам, другарю Придаников!

Галеникът на съдбата сви уста в презрителна гримаса:

— Ама, Нестор Максимович, започвам да се обиждам. Аз, който съм писал вместо генералния директор Рябинин, аз, който оправих режисьора Мудрецов, заслужил деятел... Майстор стругарят Ряскин също не се възпротиви. Че сега ли — някаква си доячка, голяма работа! Давайте ги смело, Нестор Максимович. Утре ще оформим всичко...

... Вестникът излезе навреме. Статиите от професор Шаликов и доячката Карпухина бяха отпечатани една до друга, на най-видното място на втора страница.

Коля Придаников със самочувствието на герой на деня закъсна за работа и отиде направо в бюфета. Но още не беше опитал пържените яйца със салам, когато пред него се яви запъхтяна куриерка:

— Другарю Придаников, Нестор Максимович нареди незабавно да отидете при него!

Коля остави яйцата, сви рамене и с недоумение се запъти подир куриерката с бежовата си папка под мишницата.

В кабинета на Нестор Максимович седеше някаква млада жена. Тя хвърли поглед към влизащия Коля и литературният деец забеляза, че лицето ѝ е зачервено и възбудено, очите ѝ са тъмни, красиви и много сърдити. А редакторът имаше направо плачевен вид, чак рижата му брадица изглеждаше изпотена.

— Такова безобразие, другарю редактор! — високо говореше жената. — Всички се чудят, викат ми: „Ти, Карпухина, така интересно говори на съвещанието, а във вестника какви глупости си писала“. Викам им: „Не съм писала“. А те: „Ами това име?“. А аз: „Името е моето, но думите не са мои...“.

Нестор Максимович се смръщи жално и измънка:

— Разбирам, другарко Карпухина... Грешка е станала... За всичко е виновен нашият сътрудник другарят Придаников...

— А така!... Без мен сте ме оженили, благодаря ви!... Сега правете както знаете, но да обясните на хората, че тази статия не е моя!

Когато доячката най-сетне си отиде, Нестор Максимович се изправи иззад бюрото си по-страшен от Немезида.

— Е, другарю Придаников! — започна той, изговаряйки всяка дума с неприятна отчетливост. — Какво ще кажете?

Коля Придаников мълчеше с наведена глава.

— Но не е само това — продължи редакторът с все същото зловещо спокойствие, — сега отивам в областния комитет, а там ме чака професор Шаликов. Той също... протестира!...

Коля Придаников вдигна глава:

— Нестор Михайлович, Шаликов подписа статията. Имаме оправдателен документ. Покажете им го там. Ето го!

Коля измъкна от бежовата папка материала с подписа на професора и го подаде на редактора. Онзи го погледна... и го захвърли на пода, право в краката му.

— Ще им го покажа аз „оправдателния документ“, как не! Тикнали сте му статията на Карпухина и той е подписал нея! Никакъв журналист не сте вие, ами мърляч!

Коля Придаников пребледня, устните му се разтрепериха...

— Направих грешка, Нестор Максимович!... От бързане, Нестор Максимович!... Надявам се, досегашната ми работа... Моля ви... поне по собствено желание, Нестор Максимович!

— Не знам, не знам! — сухо отвърна редакторът. — Ще решаваме след като се върна от областния комитет. Да не би и мен самия... не по собствено желание! Вървете си!

Коля унило се помъкна при секретаря на редакцията Василий Василиевич, негов покровител. Там се бяха събрали журналистите. Всички бяха научили вече за печалното произшествие.

Коля Придаников седна, запали цигара, потърси с поглед съчувствие в каменностудените лица на другарите си и каза:

— Като си помисля само: генералния директор Рябинин го изработих, оправих се с режисьора Мудрецов, заслужил деец, справих се и с майстора стругар Ряскин!... А с тази най-обикновена доячка изгорях като свещ! Как може, братле?...

„Братлетата“ мрачно мълчаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.